

Arrest

nr. 278 500 van 10 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Stad MORTSEL, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 juni 2022 van de burgemeester van de Stad Mortsel.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 september 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 september 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Kameroenese nationaliteit te zijn, geboren te Tali op 13 december 1987.

Op 5 mei 2022 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9*bis* van wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 28 juni 2022 besloot de burgemeester van de gemeente Mortsel tot niet inoverwegingneming van voormelde aanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Beslissing tot niet inoverweging van een aanvraag In het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

*De genaamde M. N.-J.-T. (naam en voornaam),
van Kameroense nationaliteit,
geboren te Tali, op (In) 13.12.1987*

heeft zich op 05.05.2022 bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: 2640 Mortsel, Heideland 54 bus 2

Uit de controle op 15.06.2022 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag In het kader van artikel 9Ms van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet In overweging worden genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“1. Door verzoeker werd op 28 april 2022 een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend bij de burgemeester van de stad Mortsel. De aanvraag werd ingediend per aangetekend schrijven.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "§ 1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: - de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken; - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt het hem in buitengewone omstandigheden evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van de plaats waar hij verblijft in België.

De term "van de plaats waar hij verblijft" in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidt op een feitelijke toestand. De Raad van State bepaalt in dit verband: "De term 'verblijven' duidt op een feitelijke toestand. Dit kan trouwens niet anders aangezien de vreemdeling die zich beroept op artikel 9, alinea 3 van de wet van 15 december 1980 uiteraard nog niet beschikt over een machtiging tot verblijf en dus nooit kan ingeschreven zijn in hetzij een vreemdelingen- hetzij een bevolkingsregister." (RvS 25 januari 1996, nr. 57.831).

2. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De belangrijkste bestaansreden van de in de wet van 29 juli 1991 opgelegde formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

De betrokkene moet weten waarom een voor hem ongunstige beslissing is genomen, derwijze dat hij zich, met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, kan verweren tegen die beslissing, door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven niet gegrond zijn (RvS 19 juni 1995, nr. 53.803).

Gelet op de doelstelling van de formele motiveringsplicht moet niet alleen de beslissing ter kennis worden gebracht, maar ook de motieven die haar dragen (RvS 29 juni 2009, nr. 194.762, Verdoodt; RvS 30 april 2009, nr. 192.857, Van Snick).

3. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerend motieven aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Vervolgens wordt in de beslissing gesteld dat "uit de controle op 15.06.2022" zou blijken dat verzoeker "niet werkelijk op dit adres woont". Hierom werd de aanvraag niet overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Geen enkel motief is in de bestreden beslissing te vinden over de controle die zou hebben plaatsgevonden op 15 juni 2022 (een werkdag). Wie heeft de controle uitgevoerd? Betrof dit slechts een éénmalige controle? Wat heeft men gecontroleerd: de aanwezigheid van de naam van verzoeker op de bel, de bewoning van het appartement, heeft men aangebeld, ...? Werd er iemand aangetroffen op het moment van de controle in het appartement? Zo ja, wie en wat werd er genoteerd? Heeft men een buurtonderzoek (bv. bevraging van de andere bewoners van het appartementencomplex) verricht?

Verzoeker kan door de afwezigheid van enig concreet motief aangaande "de controle op 15.06.2022" niet nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen.

Deze determinerende motieven werden niet opgenomen in de bestreden beslissing.

De formele motiveringsverplichting, volgende uit artikel 62, §2 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, wordt geschonden.

4. Verzoeker wijst er nog op dat volgens rechtspraak van de Raad van State (nr. 213.363 van 19 mei 2011) "kan de verwijzing in de motivering naar een advies [...] een afdoende motivering zijn. Aan een aantal voorwaarden moet echter worden voldaan: de inhoud van het advies waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht, het advies waarnaar wordt verwezen moet zelf afdoende gemotiveerd zijn, het advies moet worden gevolgd in de uiteindelijke beslissing en er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn." Dit wordt ook als dusdanig in de rechtsleer opgenomen (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Administratieve rechtsbibliotheek; Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 2013, 133-134.).

Hieruit volgt dat de verwijzing in de motivering naar een voorbereidende handeling slechts een afdoende motivering is, indien cumulatief aan de volgende voorwaarden voldaan is: 1) de inhoud van het stuk waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht; 2) het stuk waarnaar wordt

verwezen moet zelf afdoende gemotiveerd zijn; 3) de voorstellen of adviezen moeten worden bijgevalen in de uiteindelijke beslissing; 4) er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn.

Aan deze voorwaarden is niet voldaan, zoals hierboven aangehaald. Buiten de bestreden beslissing er geen ander document overgemaakt aan de verzoekende partij.

De formele motiveringsverplichting, volgende uit artikel 62, §2 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, wordt geschonden.

5. Ten overvloede, wijst de verzoekende partij er op dat het niet kon volstaan dat de bovenvermelde elementen alsnog zouden blijken uit het administratief dossier.

Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande "de rol van het administratief dossier" dat "sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat "bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut)."

Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing - indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld -, "[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *idem*, 131).

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636).

Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: "deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen", RvS 17 januari 1996, nr. 57.548). De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend - bijvoorbeeld via een later procedurestuk zoals de nota of via het neerleggen van het administratief dossier waarin zich een evaluatieformulier en/of medisch advies bevindt -, kan de miskennis van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnemt een verzoeker immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehold doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep.

Verzoeker werd via de motieven van de bestreden beslissing derhalve niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad volgt de verzoekende partij niet waar zij stelt dat het niet zou kunnen volstaan dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen alsnog zouden blijken uit het administratief dossier.

De verzoekende partij diende een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig dit artikel dient zij deze aanvraag in te dienen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft. In haar aanvraag heeft zij aangegeven te verblijven op het volgende adres: "2640 Mortsel, Heideiland 54 bus 2".

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing zeer duidelijk zijn. Zo blijkt uit de bestreden beslissing dat er op 15 juni 2022 een woonstcontrole plaatsvond op het door de verzoekende partij aan het bestuur opgegeven adres en dat werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet woonachtig is op dit adres, waardoor de voormelde aanvraag niet in overweging kan worden genomen conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Deze motieven volstaan om aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht te voldoen. De formele motiveringsplicht gaat niet zo ver dat de verwerende partij de motieven van de motieven dient op te geven. *In casu* is geen sprake van een motivering door verwijzing naar de motieven in een ander stuk. Het betoog van de verzoekende partij is niet dienend voor wat de motivering door verwijzing betreft. Evenmin is *in casu* sprake van de mededeling van de motieven door een later stuk. De motieven worden duidelijk in de bestreden beslissing vermeldt en volstaan om aan het normdoel van de formele motiveringsplicht te voldoen.

Het verslag van deze woonstcontrole bevindt zich in het administratief dossier. Daaruit blijkt dat deze woonstcontrole gebeurde in het kader van de aanvraag 9bis van de verzoekende partij. De controle werd aangevraagd op 30 mei 2022 door beambte M. V. en uitgevoerd door agent D.J. Dit ter controle van de door de verzoekende partij opgegeven verblijfplaats, met name om te controleren of de verzoekende partij ook effectief verblijft op het opgegeven adres. Bij de 'opmerkingen' op dit verslag staat het volgende genoteerd: "Overnacht in Brussel, komt meestal heen en weer voor 11 maand oude zoontje. Betrokkene verblijft dus NIET permanent op bovenstaand adres. Info van vriendin T. G.". Het is dan ook duidelijk dat de verzoekende partij in de haar aanbelangende beslissing zelf de motieven kon aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat kan worden nagegaan, namelijk in het administratief dossier, of

de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. Bovendien blijkt uit het verslag van de woonstcontrole dat de verzoekende partij feitelijk niet op het opgegeven adres verblijft, maar wel in Brussel. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij niet de 'feitelijke toestand' waarnaar zij verwijst in haar eerste middel zou hebben beoordeeld.

De verzoekende partij maakt een schending van de formele motiveringsplicht niet aannemelijk.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 26/2/1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (hierna: het - Vreemdelingenbesluit).

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

"1. Door verzoeker werd op 28 april 2022 een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend bij de burgemeester van de stad Mortsel. De aanvraag werd ingediend per aangetekend schrijven.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "§ 1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: - de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken; - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt het hem in buitengewone omstandigheden evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van de plaats waar hij verblijft in België.

De term "van de plaats waar hij verblijft" in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidt op een feitelijke toestand. De Raad van State bepaalt in dit verband: "De term 'verblijven' duidt op een feitelijke toestand. Dit kan trouwens niet anders aangezien de vreemdeling die zich beroept op artikel 9, alinea 3 van de wet van 15 december 1980 uiteraard nog niet beschikt overeen machtiging tot verblijf en dus nooit kan ingeschreven zijn in hetzij een vreemdelingen- hetzij een bevolkingsregister." (RvS 25 januari 1996, nr. 57.831).

2. Artikel 26/2/1, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt: "§ 2 Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde een kopie van de aanvraag naar de gemachtigde van de Minister, zodat de laatstgenoemde persoon de ontvankelijkheid ervan kan verifiëren, voor zover uit de controle van het verblijf waartoe de burgemeester of zijn gemachtigde laat overgaan blijkt dat de vreemdeling effectief op het grondgebied van de gemeente verblijft. Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, of indien uit de controle van de verblijfplaats bedoeld in het 1e lid blijkt dat de vreemdeling niet op het grondgebied van de gemeente verblijft, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 41ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd

Derhalve dient, indien uit de controle van de verblijfplaats bedoeld artikel 26/2/1, eerste lid Vreemdelingenbesluit blijkt dat de vreemdeling niet op het grondgebied van de gemeente verblijft, de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging te nemen en dient deze beslissing te worden betekend aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 41ter.

De verwerende partij maakt toepassing van artikel 26/2/1, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, doch betekende geen beslissing conform het model voorzien in de bijlage 41ter.

In de bestreden beslissing wordt bovendien niet vastgesteld dat de vreemdeling niet op het grondgebied van de gemeente verblijft, terwijl dit het wettelijke criterium uitmaakt zoals voorzien in artikel 26/2/1, § 2 van het Vreemdelingenbesluit ("indien uit de controle van de verblijfplaats bedoeld in het 1e lid blijkt dat de vreemdeling niet op het grondgebied van de gemeente verblijft").

Er wordt in de bestreden beslissing enkel vastgesteld dat verzoeker "niet werkelijk" op het adres zou verblijven. Door deze (abstracte) stelling, wordt niet besloten dat verzoeker "niet op het grondgebied van de gemeente verblijft".

Dit wordt ook nergens door verweerder beweerd in de bestreden beslissing terwijl dit, zoals hierboven aangehaald, het enige wettelijke criterium is.

Hierdoor wordt artikel 26/2/1, § 2 van het Vreemdelingenbesluit evenals artikel 9bis Vreemdelingenwet geschonden."

2.2.2. Artikel 26/2/1, §2 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

"§ 2. Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde een kopie van de aanvraag naar de gemachtigde van de Minister, zodat de laatstgenoemde persoon de ontvankelijkheid ervan kan verifiëren, voor zover uit de controle van het verblijf waartoe de burgemeester of zijn gemachtigde laat overgaan blijkt dat de vreemdeling effectief op het grondgebied van de gemeente verblijft.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, of indien uit de controle van de verblijfplaats bedoeld in het 1e lid blijkt dat de vreemdeling niet op het grondgebied van de gemeente verblijft, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 41ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd."

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nergens in haar verzoekschrift betwist dat zij niet werkelijk op het door haar aan het bestuur opgegeven adres verblijft, noch toont zij aan dat zij daar wel feitelijk zou verblijven. Verder betwist de verzoekende partij evenmin dat indien uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat zij niet op het grondgebied van de gemeente verblijft, de aanvraag niet in overweging kan worden genomen. *In casu* is de verwerende partij overgegaan tot een woonstcontrole waaruit blijkt dat de verzoekende partij niet permanent op het opgegeven adres woont, dat zij overnacht in Brussel, en weliswaar meestal heen en weer komt gaat voor haar 11 maand oude zontje. Hieruit blijkt dat de verwerende partij dus inhoudelijk een correcte toepassing heeft gemaakt van de artikelen 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 26/2/1 van het Vreemdelingenbesluit. Het klopt dat de bestreden beslissing niet aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht middels een bijlage 41 *ter* zoals vereist door artikel 26/2/1 van het Vreemdelingenbesluit, maar dit doet niets af aan de inhoudelijke correctheid van de beslissing zelf.

Verder merkt de Raad op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing inderdaad concludeert dat de verzoekende partij "niet werkelijk" op het opgegeven adres woont, maar dat uit de samenlezing met de opgegeven grondslag voor deze beslissing, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de vermelding dat de beslissing niet in overweging wordt genomen, het heel duidelijk is waarnaar de beslissing refereert, met name dat hij niet verblijft op het opgegeven adres, zodat de aanvraag niet werd ingediend bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. De kritiek van de verzoekende partij is niet ernstig en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU